

Poizkusila sta potem še več pesemc, in vse so lepo dvoglasno odmevale v pomladno prirodo. Jošku se je zdelo to nebeško lepo. Pesemca o „Polžku“ ni bila namreč težka, da se je kmalu privadil ostajati z glasom niže nego Ivan. S tem je pa tudi premagal vse težave. Z Ivanom sta potem pela, dokler nista našla v gozdu Polščakovega očeta, pela sta tudi potem, ko so grabili in nakladali listje, pela tudi domov grede na vozu. Jošku se je zdelo, da je našel nov zaklad, novo veselje.

Doma je kmalu naučil brata in sestro, in peli so pri Kramarjevih potem podnevi in ponoči, kakor da je življenje samo praznik in ta praznik samo pete litanije. Zraven so bili vedno dobre volje.

Oče Kramarjev pa je rekel: „Škoda, škoda! Naš Jožek poje tako lepo! Škoda, da ne more biti kaj več. Prav rad bi ga dal v mesto, toda — pod palcem ni nič.“

A vsa vas je vedela, kako lepo poje Kramarjev Jožek in kako mu veselo igrajo oči, ko prepeva lepo pesemco. — Vsa vas je vedela, pravim, pa bi tega ne vedela njegov učitelj in njegov katehet? Domenila sta se s Kramarjevim očetom, in sklep je bil: Jožek pojde jeseni v mesto. Jožek poje lepo.

Šel je. In ker je lepo pel, si je s tem služil za stanovanje in hrano. Za drugo so skrbeli dobrotni ljudje. Danes je Jožek gospod, ki vam lahko sam napiše napev o „Polžku“, kako je nosil v malin. S petjem je imel že marsikako veselo urico, imeli so jo poleg njega pa tudi drugi.

Mak.

*S haljico škrlatnordečo
si zastiraš rosna lica,
kar gori v krasoti bujni
nežna, čista ti glavica.*

*Ali tvoja zrna sladka —
kaj li skrivaš jih pred nami?
So za haljo rdečo skrita?
Naj si vzamemo jih sami?*

*Vsak večer ob uri kasni
k nam priplavajo krilatci,
nas varujejo do zore,
se igrajo z nami bratci.*

*Njim bi radi semen dali,
da vsadé jih v krajih zlatih;
to žarel bi mak tam gori
pri Mariji, rajskeih svatih!*

*Ali mak ves v rdečem krasu
bajno v detelji se smeje,
ziblje glavico oholo,
a po polju veter veje.*

C. Golar.

